

Препоручујемо вам

АНТОЛОГИЈА ХРВАТСКЕ ПОЕЗИЈЕ. — Замисао састављача ове антологије, Николе Милићевића и Антуна Шољана, да на једном месту сакупе све што је добро и значајно у хрватској поезији за последњих шест векова — вредна је сваке пажње. Књига почиње са петнаест песама непознатих аутора XIV и XV века, да би се завршила стиховима у прози Дубравна Хрватића, који данас има непуних двадесет седам година. Наш је утисак да није мимовремено ни једно поље запаженије име хрватске поезије; само након Силвија С. Крањчевића, у антологију је уврштено седамдесетак песника, од којих је, на пример, Тин Ујевић представљен са 23 песме. Овај податак и велик обим књиге (674 страна залога да је један одговоран и користан посао обављен и савесно и са љубављу. («Зора», Загреб — 1966).

Чедомир Миндеровић: ОГРЛИЦА ЗА НАИЛУ. — Једном обележен, па чак и дисквалификован као песник који припада покрету социјалне литературе, Чедомир Миндеровић готово је био лишен шанси да буде још нешто друго, нешто више од дневне ангажованости, агитке; немогуће му је било — нарочито у последњој деценији живота — да верује у себе као ствараоца који осваја нове димензије за свој поетски израз. У пркос томе, «Огрлица за Наилу» ипак доноси један стално присутан песников напор да се, отворено и непосредно, а људски морално згуснуто, досегну нови простори лепог, доброг и осмишљеног — увек до краја људског. У овој збирци сретћемо се и са потпуно нама непознатим песмама, затим са песмама расутим по листовима и часописима, а пре свега са оном изванредном поемом «Опроштај са Томом Хаваном», свакако најбољом у овој књизи и уопште једном од најуспелијих у читавом Миндеровићевом поетском опису. («Веселин Маслеша», Сарајево — 1966.).

ШЕКСПИРОВИ СОНЕТИ. — До овог препева Стевана Раичковића (према прозном преводу Живојина Симића и са предговором и коментарима Боривоја Недића), Шекспирови сонети никад нису у целости објављивани и преводени у Србији. Удружујући снаге, Симић и Раичковић направили су скроман напор да се готово потпуно приближе верности значења оригиналу, верности духу нашег језика и верности ритму Шекспировог стиха. Ваља поздравити и Раичковићев избор неких лепих наших старих речи које доприносе стварању неопходне старинске атмосфере, на оним местима где то оригинал захтева, и — не на крају! — његову спретност у проналажењу добрих рима. («Просвета», Београд — 1966.).

Антун Шољан: ДЕСЕТ КРАТКИХ ПРИЧА ЗА МОЈУ ГЕНЕРАЦИЈУ. — А. Ш. уме да се приближи сензибилитету модерног читаоца — како интервенцијом у једној наизглед овешталој теми, тако и казивањем, које је у својој суштини и савремено и модерно. («Зора», Загреб, 1966.).

ПЕСМО О ХИЛДЕБРАНТУ. — Познати и, устосталом, врло значајни старогермански еп «Песма о Хилдебранту» настала је негде у VI или VII веку наше ере за оне који нису до краја упућени, истичемо да је тема — стари мотив борбе оца и сина, где се сукоб — према старијим књижевностима: пер-

сијској, ирској, руској, итд. — увек завршава трагично. (Изузетак је наша поезија. У нас, обично, или отац препозна сина или син избегне борбу са оцем)... «Песма о Хилдебранту» пружа нам мајсторски изражену драмску радњу дирљивих моралних дилема измученог старца који се распиње између закона части и закона крви... Превод, коментар и речник дао је др Јован Пудић. (Завод за издавање уџбеника СРС, Београд, 1966.).

Божидар Тимотијевић: ВЕЧЕРЊЕ. — Овом, четвртном збирком песама — након «Великог спавача» (1958.), «Сребрног брда» (1960) и «Дан се рађа» (1963.) — Тимотијевић се дефинитивно увршћује међу водеће млађе српске песнике. Критика је нову књигу оценила као «крupan корак ка песниковом сазревању», издавач — «Нолит» га је наградио... Раније, неспутан и сав некако разбарушен, бујан — Б. Тимотијевић у садашњем тренутку гради своје стихове смишљено, одмерено, крајње савесно и врло прецизно. За поштовање је његова мисаона зрелост, хармоничност у композицији и унутрашњи склад песме. («Нолит», Београд — 1966.).

Петар Цветковић: ПОЗОРИШТЕ. — Цветковић припада групи не баш грлатих младих песника, доскора окупљених око студентског листа за уметност и културу — «Видика», групи која ствара по страни од садашњих добро (чак — сувише) добро видљивих београдских књижевних кругова и покрета. Сви ови песници (П. Цветковић, Иван Растегорац, Миодраг Станисављевић, Адам Пуслојић и др.) приступају поезији као потреби, каткад и као игри, експерименту, увек имајући на уму да је песništво природан, (исконски) и нада све суптилан чин човековог изражавања... Велика врлина Цветковићеве прве књиге је ненаметљивост и некаква «скромност» са којом се читаоци прегентирају ефектни опажаји природе или још боље: реалног света сачињеног од елемената бајке. И све то дато је са некаквим силним, несвакидашњим усхићењем (Издање пријатеља, Београд — 1965.).

Шарл Лало: ОСНОВИ ЕСТЕТИКЕ. — Осећајући ову свакако веома корисну и значајну књигу, готово бисмо се у потпуности сложили са Елеонором Мићуновић која у предговору каже да «Лало спада у ону генерацију француских естетичара која се у првој половини нашег века трудила да рефлексује о уметности споји у један научни систем који би обухватио тековине различитих естетичких школа и да им смисао једне философске целине. Књига је састављена из три поглавља — Предмети и методи естетике, Психолошка естетика и Социјолошка естетика, а написана је веома прецизно и концизно. Превела ју је Невенка Суботић — Петковић. («Култура», Београд 1966.).

Зоран Милутиновић: НОБ ОВА УТОЧИШТА НЕМА. — Писана непретенциозно, са благом нотом сентименталне бољивости, и можда под утицајем Виска Попе, Рабиндраната Тагора а нарочито Милоша Црњанског, — прва књига Милутиновићевих стихова оставља нас у уверењу да он тек треба поетски да се изрази, да овај човек није унапред «изгубљен» и да, најзад, има наде за овакво песništво. («Багдала», Крушевац — 1966.).